

само когато тя срѣщна красивия Титони, синъ на Троянския Царь.

Титони бѣше високъ и красивъ момъкъ; обичаше гимнастиката, музиката и пѣнето. Въ палата на баща му всички го обожаваха зарадъ неговитѣ дарби.

Една сутринъ той срѣщна Аврора прѣдъ бисернитѣ порти. Като видѣ лъчезарното ѝ лице, сърдцето му захвана да бие тѣй силно, както никога до тогава не бѣ било. Тя му се усмихна и си помисли: колко е хубаво да го срѣщамъ всѣкога.

Слѣдъ това Титони забрави своитѣ игри и всѣка сутринъ чакаше прѣдъ вратитѣ на зората, за да срѣщне прѣкрасната богиня.

Така се изминаха много дни. Една сутринъ той ѝ каза: „Не искашъ ли да станешъ моя жена!“

— Искамъ — каза тя. Ела да живѣешъ на моя островъ въ западното море.

— Уви! — каза той. — Азъ забравямъ че съмъ смъртенъ и трѣбва да умра, а ти ще живѣешъ вѣчно. Ние съ тебе малко ще живѣемъ заедно.

— Азъ ще помоля Зевса, бащата на боговетѣ, да те остави да живѣешъ и ти вѣчно — каза Аврора, слѣдъ като помисли малко.

Тя се качи на планината Олимпъ и помоли Зевса да даде на Титони вѣченъ животъ. Зевсъ се съгласи. Тогава богинята го заведе въ своя великолѣпенъ палатъ, гдѣто живота течеше като водата на златенъ потокъ.

Но, уви! Когато молѣше Зевса да даде вѣченъ животъ на съпруга ѝ, Аврора забрави да го помоли да му даде и вѣчна младостъ. Минаха се години и той остарѣ, и отслабна. Силното му тѣло се прѣгърби, златиститѣ му коси побѣлѣха.

Богинята си остана все тѣй млада и хубава, и той се гордѣеше съ нейната хубость, макаръ и да бѣше съвсѣмъ старъ.

Но най-сетнѣ той остарѣ до толкова, че нищо вече не можеше да го радва. Краката му станаха толкова слаби, че не можеха да го носятъ. Очитѣ му се замъглиха и той не можеше да вижда. Едничкото нѣщо, което му остана, бѣше гласа му — единъ остъръ пискливъ гласъ — и той отъ сутринъ до вечеръ не прѣставаше да се оплаква отъ своята сѣдба.

Той молѣше боговетѣ да му позволятъ да умре, както всички хора на земята.

Аврора все още го обичаше, но най-сетнѣ и ней омръзнаха постояннитѣ му оплаквания и молби. Тя знаеше, че той не може да умре, защото сама бѣ молила боговетѣ да му дадатъ безсмъртие.

Тя го съжаляваше много, но захвана вече да го не обича, защото въ този сбрѣчанъ и прѣгърбенъ старецъ, който едвамъ я познаваше, не бѣ останало нищо отъ прѣдишния Титони. И тя го занесе на земята и го прѣвърна на скакалецъ.

И днесъ, когато се появя розовата червешина на изтокъ, вие често ще видите скакалецъ излѣзълъ изъ трѣвата да посрѣща своята едноврѣменна съпруга, която пристѣпя прѣзъ бисернитѣ врата. И на пладнѣ, когато тя почива въ своя островъ отъ градини и ливади, той пѣе съ пискливия си гласъ, защото още я обича и се гордѣе съ нейната хубость, макаръ и самъ да е изгубилъ човѣшкия си образъ.